

Professur Krøyer. Jeg finder hos Løberg en Notits, som jeg tror, det har nogen Interesse at dvæle noget nærmere ved, til en Sammenligning med vore Forhold. Løberg udtaler i sit Bærf, som jeg nævnte, betitlet „Norges Fiskerier“, Side 302, Følgende: „Det største Malefiskeri i Verden findes paa Italiens Nordøstside ved det adriatiske Hav i Lagunen ved Commachio. Denne er inddelt i 40 Damme, hvori Maleunger om Baaren i Millionvis stige op fra Havet og fordele sig i de forstjellige Damme. Der forblive de, indtil de i en Alder af 5 til 6 Aar ere fuldvoagne, da de i de mørke Høstnætter vandrer ud af Dammen for at naae Havet; men under denne Vandring er det, at de opfiskes i en utrolig Mængde.“ Naar man nu ser hen til vore Forhold, var det mig allerede under Udvalgets Forhandlinger paa-faldende i et Andragende fra Sneekerstens Fiskerforening, der findes i Betænkningen under Nr. 1, at se den Udtalelse, som kun leilighedsvis fremkom der, at Alalene hos os i Sundet altid vandrer fra Syd til Nord, og aldrig den anden Vej. Jeg havde Leilighed til personlig at tale med flere af disse Fiskere og udsurgte dem nære derom. Jeg spurgte dem, om de aldrig havde forsøgt at sætte deres Ruser saaledes, at Mundingerne vendte mod Nord. De svarede: Jo, det havde de, men saa fangede de Intet; skulde man fange Alal, maatte man vende Indgangen til Rusen mod Syd, ellers fangede man Intet, saa det viste sig, at Alalene altid i Sundet gaa fra Syd mod Nord, aldrig omvendt. Da jeg omtalte dette i Udvalget, var der flere af dets ærede Medlemmer — jeg tror, nogle af de ærede Medlemmer for Fyen — hvem dette Forhold var vel bekjendt, ogsaa i Lillebelt, at Alalene der aldrig vandrer fra Nord mod Syd, men altid kun fra Syd til Nord. Men naar dette forholder sig saaledes, er jo Østersøen vor Lagune, saa er jo Østersøen det uhyre, om ikke Jersvands- saa dog Brakvandsbasin — omtrent 6,500 Kvadratomile stort foruden det store Flodgebiet, som dertil knytter sig — i hvilket Alalene fra Havet gennem vort Farvand vandrer ind for i Østersøen og dens Flodgebiet at voge sig kjønsmodne og saa vende tilbage gennem vore Belter til Havet for aldrig siden at komme igjen. At den vogne Alal aldrig kommer igjen, naar den først er gaaet mod Havet, lader sig saare let bevise ved, at den altid vandrer hos os i Sundet og Belterne fra Syd mod Nord, og aldrig den omvendte Vej. Jeg finder ogsaa dette bekræftet hos vor æbde berømte Naturkyndige Professur Krøyer. Han ansvær ligeledes, at det forholder sig aldeles rigtig, Alalene vandrer hos os altid fra Syd mod Nord. Jeg skal med den ærede Formands Tilladelse oplæse nogle ganske korte Udtalelser af Krøyer i den Retning. De findes i hans bekjendte Bærf: „Danmarks Fiske“, der er udkommet i Kjøbenhavn i Aarene 1846 — 53 — alt-

saa hestevise — Bind 3. Han siger der om Alal, at den „i en meget spæ Alder og i tallose Skarer begiver sig op i første Bænde og der tilbringer sit Liv, indtil den har naaet den til Forplantning nødvendige Alder og Størrelse, hvorpaa den atter vandrer ud i Havet for at forplante sig og forbliver der.“ Han siger ligeledes: „at den vandrer i store Skarer, slutter man med Rette af den Mængde, som ofte fylder Ruserne. Da Maalet for dens Vandring synes at være dybere og saltere Bænde, er Retningen hos os i Regelen fra Syd til Nord.“ Naar man nu ret betænkter de Forhold, hvorunder Naturen har placeret vort Fædreland, forekommer det mig, at man begynder at kunne forstaa, hvorledes det er muligt, at en større Fangst af denne værdifulde Fiske med forbedrede Redskaber har kunnet bringe en saa stor og hidtil ukjendt Velstand omkring blandt Fiskerne, uden at det synes, at Kilden hertil i mindste Maaled viser nogen Tilbøielighed til at udtørres. Tidligere var man henvist til at fange Bændaalen ved Alalgaard eller Ruser, der begge kun kunne sættes under Land. Paa den Maaled kunde man altsaa kun tage de Alal, som nærmere sig Land, men den store Masse, der hvert Aar kommer fra Østersøen og skal presse sig ud gennem vore forholdsvis smalle Belter, men som ikke nærmere sig saa vidt ind til Land, at man kan naae dem med en Alalgaard eller med en faststaaende Alalruse, havde man ingen Udgang til at fange paa den Maaled. Man fangede da desuden med Kroege med paasat Madding, fremdeles ved Lyftrø og da navnlig ved at blusse for Alal, hvilket som bekjendt sker paa den Maaled, at der i Bædens Støvn anbringes et Gitter, hvori man antænder en Ild, saa at man ved Ildens Lys kan se Alal, som vandrer, og hugge den med Alaljern eller Lyftrø. Men det var jo en meget usuldkommen Maaled at tage andre og flere Alal paa end dem, der nærmere sig Kysten. Øster Indjørelsen af Alalvaad og navnlig Østvaad er det blevet muligt ikke at indstrænke Fangsten til de Alal, der nærmere sig Kysten, men, naar ellers Leilighed dertil er gunstig, ogsaa at fange en Del af den langt større Masse, som holder sig mere midt ude i Sundet og Belterne. Det er jo paa den Maaled, at det er lykkes at sikre Landet gennem disse forbedrede Redskabers Brug en Indtagtskilbe, der ligger lige for vor Fod, men som man hidtil ikke havde forstaaet at benytte. Naar man tænker paa den uhyre Masse Alalengel, der gaar ind i den 6500 □ Mil store Østersø og dens Flodgebiet og skal presse sig ud igennem vore Belter, naar den atter kjønsmoden skal drage ud i Havet for aldrig mere at vende tilbage, men at forblive der, vil man forstaa, at man staaar overfor en særdeles rig Indtagtskilbe, og at man kun kan tage for sig saa Meget af den, som man paa nogen Maaled ser sig istand til, thi hvad man tager, vil altid kun være en Brøk-